

اخبار فرهنگی

برای اعضای شورای عالی انقلاب فرهنگی صورت گرفت؛
تصویب کلیات تأسیس سازمان ملی هوش مصنوعی

اعضای شورای عالی انقلاب فرهنگی، کلیات سند ملی هوش مصنوعی و همچنین تأسیس سازمان ملی و تشکیل شورای راهبری هوش مصنوعی را تصویب کردند. به گزارش دیده‌بان ایران؛ در جلسه شورای عالی انقلاب فرهنگی، علاوه بر بررسی و تصویب سند ملی هوش مصنوعی، با موافقت اعضا، تأسیس سازمان ملی هوش مصنوعی جمهوری اسلامی ایران و همچنین تشکیل شورای راهبری هوش مصنوعی به تصویب رسید. در سند ملی هوش مصنوعی مقرر شده است که جمهوری اسلامی ایران در افریقا ۱۰ ساله در جمع ۱۰ کشور پیشرو جهان در این حوزه قرار گیرد. بر اساس مصوبه امروز شورای عالی انقلاب فرهنگی به منظور راهبری، هماهنگی و نظارت بر سند ملی هوش مصنوعی، شورای راهبری، متشکل از وزرا و رؤسای دستگاه‌های ذیربط و همچنین تعدادی از اشخاص حقیقی تشکیل خواهد شد. همچنین سازمان ملی هوش مصنوعی جمهوری اسلامی ایران به عنوان یک سازمان مستقل زیر نظر رئیس جمهور تأسیس و اساسنامه این سازمان نیز ظرف مدت ۳ ماه به تصویب شورای عالی انقلاب فرهنگی خواهد رسید.

محمدحسین خدایی

این روزها در آستانه شروع تابستان گرم تهران، سالن‌های نمایش، میزبان اجرای متعددی است که لحن و فضاسازی متفاوتی دارند. گرایش اغلب گروه‌های اجرایی عزیمت به سوی فضاهای مفرح و کمیک است. رویکردی که برای تماشاگران کم‌حاصله این روزهای تئاتر تاحدودی راهگشا بوده و برای گروه‌های اجرایی موجب رونق گیشه شده است. بنابراین جای تعجب نخواهد بود که آثار کم‌مدی بیش از پیش بر صحنه آمده و موجب رضایت مخاطبان شود. این هفته با توجه به نکاتی که ذکر شد به دو اجرای پر دازیم که فضایی کمیک دارند و توانسته‌اند تاحدودی رضایت مخاطبان خویش را جلب کنند. دو اجرا از دو کارگردان جوان و خلاق کشور که دستی هم بر آثار سینمایی داشته و این روزها آثاری از آنان بر پرده‌های سینما یا تئاتر مفرح‌های نمایش خانگی است.

نمایش اول - «توو»

نمایش «توو» را می‌توان یک تئاتر معنا یافته دانست در رابطه با تلاش افرادی که میل دارند وارد یک موقعیت دسترس ناپذیر اما مهم شوند. اصطلاح «توو» در این نمایش را می‌توان استعاره‌ای از تمام آن چیزهایی دانست که برای قاطبه مردم ارزشمند اما دست‌نیافتنی است. با آن که لحن روایت و قصه‌ای که بیان می‌شود پتانسیل تبدیل شدن به یک اثر «مادیس» و مختص جوامع توسعه‌یافته را دارا می‌باشد. بازرگر جوانی در مقام نویسنده، بازرگر و کارگردان، به خوبی توانسته از طریق انضمامی کردن فضای انتزاعی نمایش، از سمبولیسم سترن این قبیل آثار حذر کند.

بنابراین با اجرایی بسامان و کمپایش اندازه‌ور و روبرو هستیم که می‌خنداند و تفسیر پذیر است و به دام ابتلال و سمبولیسم

درباره نمایش‌های «توو» و «لاتاری»

تئاتری‌هایی که بدون ابتدال می‌خنداند

بی‌خاصیت نمی‌رود. البته گاهی این فضای ساده و صمیمی، از مدار خود خارج شده و بی‌آن که ضرورتی داشته باشد، اجزا رست یک کمدی انتقادی به وضعیت اینجا و اکنونی ما را به خود می‌گیرد که گل درشت است و بی‌ربط. از همان کنایه‌زدن‌های خنثی که می‌توان آن را نوعی به بیراهه بردن تئاتر اجتماعی دانست. شاید از بخت باری ما باشد که در نمایش «توو» این دقیق به اصطلاح انتقادی، چندان زیاد نیست و اجرا بر خود این بودن خویش تأکید داشته و به مسیر اصلی اش بازمی‌گردد.

قصه نمایش ساده و سراسر راست است. تئما و تقلا زن و مردی غریبه برای عبور از دری که به «توو» راه دارد. اینجاست به مانند اغلب آثار نمایشی نویسنده‌ای چون بکت، ایده محوری مربوط است به «انتظار». به دیگر سخن برای فهم موقعیت یا شکست این اجرا، باید به مولفه مهمی چون «سیاست انتظار» اندیشید. صد البته این زمان‌های طی شده مقابل

دری که مزین به نقاشی‌های موندریان است، به یک روند بوروکراتیک سپرده شده و شباهت چندانی به فضاهای دیستوپایی بکت ندارد. این انتظار برای ورود به فضای «توو» موجب

آشنایی، تضاد و رقابت مابین زن و مرد نمایش می‌شود. از این باب اجرا الگویی

تثبیت شده را انتخاب کرده و به خوبی آن را برمی‌سازد. در این رقابت انسانی مابین زن و مرد، لاجرم شکلی از فرادستی و فرودستی شکل می‌یابد که گریزی از آن وجود ندارد. چرخه‌ای تکرار شونده که در نهایت با خروج یکی از دو نفر از میدان منازعه و بازگشت دوباره‌اش، سیزیف وار ادامه می‌یابد.

طراحی صحنه انتزاعی نمایش با سبک در دو چهار پایه، از خدمت ایده اصلی اجراست. یک فضای

جنگ‌گاما به شدت تحت نظارت اداره مربوطه. همچنین حضور مسلط بازرگانی چون هدی ناصح و محمدمتین اوجانی، دیالکتیک درونی اثر را به خوبی بازتاب می‌دهد و معنا بخشی را به نمایش می‌گذارد. به هر حال اجرایی مانند نمایش «توو» می‌تواند به راحتی بدل به آثاری ایدئولوژیک و شعاری شوند، اما این اجرا با خلق موفقیت آمیز تضادهای کوچک در دل موقعیت‌های عام بشری از دام شعار زدگی می‌جهد. دری که به شکل آریونیک فاقد دستگیره است و گویی ورود به آن مقدمه بهروزی در این نمایش نشانه‌ای است بصیرت افزا از موقعیت انسان پسامدرن. آیا کسی توانسته از این دروازه خوشبختی عبور کند؟ با آن که پاسخ می‌تواند کمی تا قسمتی مثبت باشد اما بهتر است دست از نگرانی برداشته و با قدم گذاشتن در این فضای بیرون پشت در، از انتظار کشیدن‌های بی‌پایان لذت ببریم.

نمایش دوم - لاتاری

نمایش «لاتاری» را می‌توان بعد از نمایش «حرف‌های» که تجربه‌ای تازه اما نه چندان

موفقیت آمیز برای وحید منتظری بود، نوعی بازگشت به فضاهایی دانست که این کارگردان جوان در این سال‌ها پی گرفته و توانسته از این طریق، جهان

موفقیت آمیز برای وحید منتظری بود، نوعی بازگشت به فضاهایی دانست که این کارگردان جوان در این سال‌ها پی گرفته و توانسته از این طریق، جهان

موفقیت آمیز برای وحید منتظری بود، نوعی بازگشت به فضاهایی دانست که این کارگردان جوان در این سال‌ها پی گرفته و توانسته از این طریق، جهان

خود را بسازد. همان خشونت دوران پسامدرن با تمامی خوش باشی و جنگ بودگی وضعیت عنوان اصلی نمایشنامه که گویا چیزی است تحت عنوان «هه پول» را نویسنده‌ای ناآشنا برای ایرانیان به نام «فلایا کاسته» نوشته و «کسانا مردانه» آن را به فارسی برگردانده است. یک کمدی خانوادگی است با سوسه‌های انتقادی درواکنش به سلطه پول و سرمایه‌بر تمامی عرصه‌های زندگی انسان معاصر. این که یک فرد بعد از مدت‌ها بلیت بخت‌آزمایی خریدن، برنده شود و ناگهان تصمیم بگیرد که از دریافت جایزه امتناع کرده و این مسئله چالش برانگیز را در یک مهمانی شبانه برای خانواده و دوستانش مطرح کند و در نتیجه مناسبات عادی زندگی را با این افراد وارد بحرانی بی‌سابقه گرداند، خلاصه‌ای است از ماجرای این نمایش عجیب.

به لحاظ اجرایی وحید منتظری سعی کرده فضای شاد و کمپایش باور پذیر از محیط خله بسازد. بازی بازرگان چندان اغراق آمیز نبوده و حال و هوای کلی نمایش، نزدیک بودن به ژست زندگی مردمان طبقه متوسط شهری است. رویکردی ساده و به دور از تکلف که این امکان را فراهم می‌کند شخصیت‌های یک نمایش غریب، شبیه آدم‌های اینجا و اکنونی ما باشند. البته گاهی لحن اجرایی از اندازه‌بازی‌ها فراتر رفته و گویی با یک نمایش وطنی روبرو هستیم. اما با تمامی این مسائل، نمایش «لاتاری» را می‌توان یک اثر تماشا سبایی فرض گرفت که ادعای چندان بزرگی به لحاظ اجرایی ندارد اما به نسبت ساختار و روایت جمع و جور که انتخاب کرده، خوب عمل

می‌کند. خلق موقعیت‌های خنده‌آور که به ابتدال کشانده نمی‌شود از مزیت‌های کارگردانی وحید منتظری است. اما یکی از کاستی‌های اجرا مربوط است به فهم جامعه‌شناختی کارگردان از زمانه‌ای که پول به مثابه امکان خوشبختی و شرط ضروری بقا، بر دمان جامعه را مدام از نور تبندی می‌کند. به دیگر سخن وی کرد پسامدرنیستی و حید منتظری به تولید تئاتر در این سال‌ها، به سیاست‌زایی از اجرایی که کارگردانی کرده منجر شده است. از این منظر سیاست اجرا بر مدار خلق لحظاتی شاد و مفرح برای تماشاگران طبقه متوسط سالن هامون سامان یافته و به سرانجام می‌رسد و شاید نتوانسته وجهه رادیکال و سیاسی نویسنده را به تمامی اجرا پذیر کند.

باز بزرگان جوانی چون کسری پرتوی، سارا الهوت، ساتاز مصباح و وحید منتظری نقش آفرین این اجرا هستند و به نظر می‌آید اغلب آنان به لحاظ سنی، از یک نسل باشند. این مسئله در بازی نقش‌هایی که از نسل‌های مختلف هستند تاحدودی تأثیر خواهد گذاشت. چیزی که در بازی نقش مادر مشاهده می‌شود.

در نهایت می‌توان این نکته را متذکر شد که نمایش لاتاری محصول شرایطی است که هنر بندهای تولید بالا رفته و در غیاب با تجربه‌ها سلیقه عمومی مخاطبان تاحدودی پایین آمده است. وحید منتظری از دل تئاتر دانشگاهی بیرون آمده و می‌تواند با مهارت و تجربه‌ای که دارد، سلیقه‌سازی و تماشاگران جوان تئاتر را به تماشا اجرای اجرایی استاندارد دعوت کند. چیزی شبیه به خود لاتاری، رفتار بر سر امر محال.

جلف: «سال گر به» از مصطفی تقی زاده

پایان بندی بدی دارد با این وجود، موفقیتی که جواد عزتی در فیلم اولش به گواه نمایش‌های شلوغ در جشنواره و گذشتن سانس فوق العاده به وجود آورده، مسیری است که به خوبی انتخاب کرده است. عزتی بر خلاف برخی از هم‌نسلان خود مقهور و تسلیم تکنیک و تکنولوژی نشده و اصالت سینما را به عنوان تارگت اصلی خود بر گزیده است. در تمساح خونی در درجه اول، عزتی قصه گوید و همه عوامل اجرایی را برای داستانی گویی خود مامور کرده است. فیلم به مثابه آثار آمریکایی و مدل‌های سینمایی اکشن هالیوودی است و سعی کرده از تکنیک‌های سینمایی از موسیقی و فیلمبرداری تا تدوین و طراحی صحنه و لباس به بهترین شکل استفاده کند. گروه بازیگری فیلم از دیگر امتیازات فیلم است که جملگی نقش آفرینی قابل قبولی داشتند. عزتی به سنت سریال‌های تلویزیونی موفق خود بالنز حبیبی و عباس جمشیدی فر همکار شده و حضور کاربزماتیک خلج، جذاب و بیجا استفاده شده است.

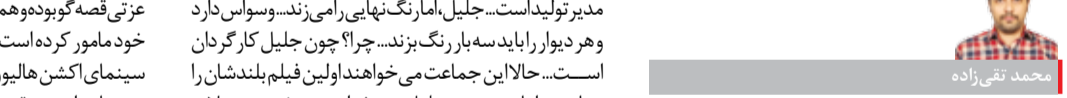
عزتی در باره این فیلم گفته است: «هن می‌خواستیم یک فیلم تماشاگر پسند بسازم و در وهله دوم حتما بخش سینما بودن فیلم برام مهم بود. یعنی وقتی فیلم را می‌بینم، بین پلان‌های این فیلم و پلان‌های یک سریال تفاوت قائل باشم. یادم است روز اول که دور هم جمع شدیم، گفتیم من دوست دارم این فیلم را برای این بسازم که در هر بخش آن حتی یک پیشنهاد کوچک برای سینما داشته باشد. من ذات سینمایی ایران را دوست دارم و حیفاست که این سینمای باشکوه در سرش بخورد و دائماً بگویم سینمای ایران عقب مانده است.»

عزتی در باره این فیلم گفته است: «هن می‌خواستیم یک فیلم تماشاگر پسند بسازم و در وهله دوم حتما بخش سینما بودن فیلم برام مهم بود. یعنی وقتی فیلم را می‌بینم، بین پلان‌های این فیلم و پلان‌های یک سریال تفاوت قائل باشم. یادم است روز اول که دور هم جمع شدیم، گفتیم من دوست دارم این فیلم را برای این بسازم که در هر بخش آن حتی یک پیشنهاد کوچک برای سینما داشته باشد. من ذات سینمایی ایران را دوست دارم و حیفاست که این سینمای باشکوه در سرش بخورد و دائماً بگویم سینمای ایران عقب مانده است.»

پرده نقره‌ای

نگاهی به سه کمدی در حال اکران در سینماها

خوب، بد، جلف

محمد تقی زاده

سه فیلم کمدی در حال حاضر در اکران سینماها هستند: آپاراتچی با فروش ۵ میلیارد و ۷۰۰ میلیونی که فیلم قابل دفاع‌تر و منسجم‌تری نسبت به دو فیلم دیگر محسوب می‌شود. تمساح خونی که شگفتانه جواد عزتی در جشنواره سال گذشته بود و توانست با ۱۵۰ میلیارد یک تاز فروش سینمای ایران در سال ۱۴۰۳ باشد و بالاخره، سال گر به از مصطفی تقی زاده که با وجود فروش ۵۷ میلیارد تومانی هنوز از کلیشه‌های مر سوم سینمای ایران بهره برده و گویی مسیر این نوع کمدی سازی ادامه دارد.

خوب: «آپاراتچی» از قربانعلی طاهر فر

آپاراتچی ماجرای دلبستگی‌های یک نقاش ساختمان عاشق سینما را روایت می‌کند که با اشتیاق تمام به تولید چند

نخستین جشنواره عکس تهران هم‌زمان با چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران و به دبیری فرهاد سلیمانی برگزار می‌شود. به گزارش روابط عمومی انجمن سینمای جوانان ایران، نخستین دوره جشنواره عکس تهران با اهداف ایجاد بدست‌تر مناسب برای رشد و تعالی عکاسان، ایجاد زمینه ارتباط و تعامل عکاسان و فراهم کردن بستر انتقال تجربه و فراهم آوردن امکان فروش آثار هنرمندان عکاس در راستای حمایت از عکاسان شرکت‌کننده و در بخش اصلی با موضوع «زاده» و جنبی با موضوع «جوان ایرانی»، پذیرای آثار هنرمندان است. علاقه‌مندان می‌توانند از چهارشنبه ۳۰ خرداد تا ۲۰ مرداد ۱۴۰۳ نسبت به نام‌نویسی و ارسال آثار خود از طریق سامانه جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران <https://festival.iycs.ir/fa> اقدام فرمایند.

نخستین جشنواره عکس تهران هم‌زمان با چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران، ۲۷ مهر تا ۱۲ آبان ماه ۱۴۰۳ در دبیرسینما گالری ملت برگزار می‌شود.